

בע"ח (תל אביב) 72417-09-16 - אריה שירזי נ' מדינת ישראל

בע"ח (תל-אביב-יפו) 72417-09-16 - אריה שירזי ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

בע"ח (תל-אביב-יפו) 72417-09-16

1. אריה שירזי

2. אסף יריב

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

[01.05.2017]

לפני

כבוד השופט אברהם הימן

החלטה

לפני בקשה לעיון בחומר חקירה אשר הוגשה מכוח סעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב].

התשמ"ב-1982.

רקע

ביום 13.7.15 הוגש כנגד המבקשים כתב אישום הכולל שני אישומים, האחד בגין עבירה של שידול לרצח והשני בגין עבירה של שידול לניסיון לרצח. על פי הנטען בחלק הכללי שבכתב האישום, במהלך השנים 2002-2004 או בסמוך לכך, התחוללו מאבקי שליטה בין משפחות פשע בישראל אשר כללו חיסולים וניסיונות חיסול הדדיים. במהלך התקופה הרלבנטית לכתב האישום, התחולל מאבק על אזורי שליטה באזור השרון בין משפחת אבוטבול והעומד בראשה - אבי אבוטבול (להלן - "אבוטבול") לבין המבקש 1 ועבריינים המקורבים אליו. המבקש 2 היה חברו, איש סודו, יד ימינו ועוזרו של המבקש 1, וי.א, עד המדינה, היה מקורבם של השניים. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, נתגלע סכסוך בין י.א לבין אבוטבול ומקורביו, על רקע חשדו של י.א כי אבוטבול ומקורביו עומדים מאחורי ניסיונות חיסול של י.א ומקורביו. במהלך התקופה הרלבנטית היה אלכסנדר (סאשה) זלוצ'בסקי (להלן - "סאשה") איש אמנו ועושה דברו של אבוטבול. במהלך שנת 2000 או בסמוך לכך, ריצו המבקש 1 וסאשה עונשי מאסר מקבילים באותו מתקן כליאה, ונרקמו ביניהם יחסי חברות. במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, על רקע קשרי החברות ביניהם, גילה סאשה למבקשים, בדיסקרטיות, כי אבוטבול מתכנן לרצוח את המבקש 1 באמצעות אחרים. משנודע הדבר, החליטו המבקשים לרצוח את אבוטבול ואת גיא יחזקאל, מקורבו, בטרם יצליח אבוטבול להוציא את תכניתו מן הכוח אל הפועל, כמפורט באישומים. במהלך שנת 2002 סיים סאשה לרצות את תקופת מעצרו ועבר להתגורר מחוץ לישראל.

האישום הראשון, מכונה פרשיית רצח גיא יחזקאל (ברלין). האישום השני, מכונה פרשיית ניסיון לרצח אסי אבוטבול (פראג).

על פי המתואר בכתב האישום, במהלך התקופה הרלבנטית לכתב האישום, בין השנים 2002-2004, ועל רקע חיסולים וניסיונות חיסול הדדיים בקרב משפחות פשע באזור השרון, רקמו המבקשים תכנית לפיה ירצחו באמצעות איש קשר אשר התגורר בגרמניה- סאשה ז'לוצ'בסקי (להלן- "סאשה"), את מי שהחשיבו כאויביהם- גיא יחזקאל ז"ל (להלן- "המנוח") ואסי אבוטבול (להלן- "אבוטבול") אשר התגורר אותה העת בצ'כיה. בתאריך 7.10.03 נפגשו בעיר דרזדן בגרמניה אבוטבול, נהגו והמנוח עם סאשה וחברו מישראל א.פ. בהמשך, במהלך נסיעתם המשותפת של המנוח, סאשה וא.פ. בכביש מהיר בדרך לברלין עצר לפתע סאשה את הרכב בו נהג בשולי הכביש, התרחק מהרכב יחד עם המנוח וירה בו שלוש יריות שגרמו למותו. בסמוך לאחר רצח המנוח, משנוכחו המבקשים כי תכניתם לרצח המנוח צלחה, החלו לקדם תכנית נוספת לרציחת אבוטבול בעיר פראג. המבקשים עודדו ושכנעו את סאשה להוציא אל הפועל את התכנית לרצח אבוטבול תמורת תשלום סכום של חצי מיליון דולר. בתאריך 1.8.04 יצאה תכניתם של המבקשים אל הפועל כאשר מחסל המתין לאבוטבול מחוץ לקזינו השייך למשפחתו בפראג וזרק לעבר רכבו רימון יד אשר התפוצץ וגרם לנפגעים. אבוטבול ניצל מניסיון החיסול.

ביום 28.9.16 הגישו באי כוח המבקשים את הבקשה לעיון בחומר חקירה, במסגרתה עתרו לקבלת היקף רב של חומרי חקירה:

א. חומרי חקירה אשר לא נמסרו לידי ההגנה בטענה כי הוצאה לגביהם תעודת חיסיון שעה כי תעודת החיסיון אינה חלה עליהם. במסגרת עתירה זו עותרים באי כוח המבקשים לעיין בכל חומרי החקירה הנמצאים בתיקי החקירה שנוהלה על ידי המשטרה בגרמניה ובתיקי החקירה שנוהלה על ידי המשטרה בצ'כיה שאינן חוסים תחת תעודות חיסיון. כמו כן עתרו באי כוח המבקשים להתיר להם עיון במסמכים הקשורים לעד המדינה א.י ולעד המדינה א.פ ומסמכים נוספים בטענה כי אינם חסויים.

ב. חומרי חקירה שהמשיבה סירבה להמציא לידי ההגנה בטענה כי אינם רלבנטיים. באי כוח המבקשים טוענים כי בידי המשיבה חומר חקירה רב אותו סיווגה באופן חד צדדי כלא רלבנטי והמדובר בכ- 500 פריטים המצויים בתיקי החקירה הגרמניים והצ'כיים המכילים כ- 3,800 עמודים. באי כוח המבקשים צירפו לבקשה טבלה המפרטת את הפריטים בהם מבוקש העיון - כנספח יג'. לטענת באי כוח המבקשים, פריטים אלה רלבנטיים להגנת המבקשים והם קשורים ללב ליבם של האישומים. בבקשתם התייחסו באי כוח המבקשים לחמישה מסמכים וטענו כי רק על פי כותרתם ניתן ללמוד כי הם רלבנטיים לאישומים המיוחסים למבקשים. כמו כן טענו באי כוח המבקשים כי זכותם של המבקשים לעיין בחומר החקירה היא זכות חוקתית וכי חובתה של התביעה להעביר לעיון המבקשים את כל חומר החקירה על מנת שייבחנו על ידי סניגוריהם ואין רשאית להחליט על דעת עצמה כי מדובר בחומרים שאינם רלבנטיים.

ג. חומרי חקירה ספציפיים והבהרות ספציפיות.

בדיון שהתקיים לפני ביום 9.3.17, הודיע בא כוח המבקשים כי חלק מהחומר המבוקש הועבר לעיונו וכי על חלק נוסף הינו מוותר. בכך צומצמה במידה מסוימת יריעת המחלוקת. המשיבה הגישה תגובה בכתב לגבי החומרים שנותרו במחלוקת. בהחלטתי מיום 23.3.17 הוריתי על הצגת החומרים שבמחלוקת לעיוני בדיון שנקבע לצורך כך. בא כוח המשיבה ביקש כי בדיון שנקבע ידונו תחילה חומרים בשפה הגרמנית הואיל ומדובר בכ - 15 קלסרים של מסמכים. נעתרתי לבקשה. בדיון שהתקיים ביום 5.4.17 שמעתי טיעוני באי כוח הצדדים ביחס לאותם חומרי חקירה. ההחלטה שתינתן להלן היא, אפוא, החלטה ראשונה המתייחסת לחלק מחומרי החקירה שבמחלוקת בשל היקפם הרב. המדובר במסמכים מתוך תיק החקירה שנוהל בגרמניה ובקשר לאישום הראשון בעניינו בפרשיית שידול לרצח גיא יחזקאל בברלין. דיון והכרעה המסגרת הדיונית לבקשה זו היא זו הקבועה בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי. זכותם של נאשם וסניגורו לעיין בחומר החקירה הנוגע לאישום מעוגנת בסעיף 74(א)(1) הקובע כי "הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו". סעיף 74(א)(1) קובע, מנגד, את חובתו של תובע להעמיד לרשות הנאשם וסניגורו את חומר החקירה כדלקמן: "תובע יקבל לעיונו מרשות חוקרת או מרשות מודיעין את כל החומר שנאסף או שנרשם כאמור בסעיף קטן (א), לרבות חומר מודיעין, ויוודא שחומר החקירה ורשימת כל החומר עומדים, בעת הגשת כתב האישום או בסמוך לכך, לרשות הנאשם וסניגורו או אדם אחר כאמור באותו סעיף קטן; היועץ המשפטי לממשלה או פרקליט המדינה יקבע הנחיות לביצוע סעיף זה, לרבות לעניין פיקוח על הליך סיווג החומר".

הנה כי כן, לנאשם ולסניגורו הזכות לעיין במלוא חומר החקירה הנוגע לאישום. הגישה המקובלת בפסיקה היא, אפוא, מרחיבה והכלל הוא כי "כל חומר שיש לו זיקה ישירה או עקיפה לאישום בגינו הועמד הנאשם לדין הוא בגדר "חומר חקירה", ויש לקבוע זאת על-סמך בחינה פרטנית של טיב החומר המבוקש ומידת הקשר לאישום" (בש"פ 6856/16 ביטון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.11.16)). עם זאת נקבע כי "פרשנות מרחיבה זו אין משמעה כי כל חומר ייחשב ל"חומר חקירה", אלא יש להראות "יסוד של ממש להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו" (בש"פ 5335/16 מדינת ישראל נ' מלק [פורסם בנבו] (19.7.16)). כמו כן נקבע כי "כן נפסק כי גם לטיעון ש'אין חקר לתבונת סניגור' יש גבולות ואין לראות בו מפתח לקבלת כל חומר, מקום בו מדובר באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין" (בש"פ 2886/16 גורבאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.5.2016)).

בא כוח המבקשים טוען כי קו ההגנה מתבסס על העדר מהימנותו של עד המדינה א.פ. לפי שלגרסתם עד מדינה זה ידע על הרצח והיה שותף למעשה הרצח, וכי גרסתו כעד מדינה אינה אלא עדות שקר. לטענתו עד מדינה זה וכן סאשה נחקרו על ידי הרשויות בגרמניה לאחר אירוע הרצח כחשודים וכי על כן מסמכים מתיק החקירה הגרמני, ובמיוחד מסמכים שבקלסר 5, רלבנטיים להגנת המבקשים. כמו כן טען כי קיימת רלבנטיות לתיק החקירה בעניין רצח מאחוב בגינו הועמדו עד המדינה א.פ. וסאשה לדין בגרמניה וזכו, הואיל ועל פי מסמך המכונה "תובנות עד כאן" שערכו רשויות החקירה בגרמניה מצאו הם קשר בין שלושת האירועים. בכך לשיטתו, יש כדי למלא אחר הדרישה לאינדיקציה קונקרטית לביסוס הרלבנטיות בין החומר בו מבוקש העיין להגנת המבקשים ואין מדובר בהשערות. כמו כן טען כי חומרים רבים אותם הגדירה המשיבה תחילה כחסויים הוגדרו על ידה לאחר מכן כמסמכים פנימיים אלא שלא מדובר בעיבוד של חומר ראיות אלא בראיות גולמיות כגון דו"ח חות חפוש, דו"ח של מומחה בליסטי, חקירות, צילומים ומחקרי תקשורת שלהגנה זכות לעיין בהם.

בא כוח המשיבה הצהיר כי הרשויות בגרמניה העבירה לידי המשיבה את כל חומרי החקירה שברשותה וכי במכתב נלווה ציינו כי ראיות נוספות בדמות הקלטות שמע ווידאו ותמלילים הושמדו. בא כוח המשיבה הסכים להקריא את תוכן המכתב באוזני הסניגורים אך סירב להמציאו לעיונם משום היותו מסמך פנימי. לטענתו, מסמכים מתוך תיק החקירה הגרמני שלא הועברו לעיון ההגנה הינם בגדר תרשומות פנימיות או חסרי רלבנטיות ועל כן אין זכות העיין חלה עליהם. המשיבה מסרה לעיוני 22 קלסרים, מתוך סדרה של קלסרים שסומנו 1-27, רובם עבי כרס, המכילים מסמכים בשפה הגרמנית, כאשר בפתח כל קלסר מסמך ובו רשימת המסמכים עם תיאורם בשפה העברית. להלן אפנה לבחינת זכות העיין במסמכים שנמסרו למשיבה מרשויות החקירה בגרמניה. באי כוח המבקשים עותרים, כאמור, לחייב את המשיבה למסור לעיונם את כל חומרי החקירה מהתיק הגרמני לגביהם לא הוצאה תעודת חיסיון ואשר לא הומצאו לידי ההגנה. בנקודה זו ראוי לציין כי מבין חומרים אלה היו כאלה אשר סווגו על ידי המשיבה כמסמכים חסויים אולם בא כוח המשיבה הצהיר כי אין בתיק החקירה הגרמני מסמכים שהוצאו לגביהם תעודת חיסיון וכי מדובר בחומרים שהם בגדר תרשומות פנימיות או בחומרים נעדרי רלבנטיות לאישום ועל כן אינם חוסים תחת זכות העיין. באי כוח המבקשים טענו כי בכך גילתה המשיבה חוסר עקביות באופן המעלה תמיהה וכי אף לשיטתה מדובר היה מלכתחילה בחומר רלבנטי שהרי לא היה מסווג כחסוי. איני מוצא מקום להידרש לטיעון זה מקום בו הוצהר, זה מכבר, כי אין מדובר במסמכים חסויים וממילא אדרש לבחינת זכות העיין בהם.

עוד מוצא אני להקדים באשר לטענת בא כוח המבקשים כי אין ללמוד מהמסמך שנשלח מהרשויות המוסמכות בגרמניה על השמדת כל הראיות הקשורות בתיק הרצח של המנוח אלא על השמדת ראיות שהופקו ממחקרי תקשורת ובהתאם לכך אין להסיק כי לידי המשיבה הועברו מגרמניה כל חומרי החקירה. עיינתי במסמך שנשלח מהרשויות המוסמכות בגרמניה לידי המשיבה ולא מצאתי יסוד לטענת באי כוח המבקשים, לפי שמשמעות האמור באותו מסמך פשוט בתכלית - כל הראיות הקיימות בקשר לרצח המנוח הושמדו וכי לא קיימות ראיות נוספות בדמות קלטות שמע ווידאו. אני סבור כי יש להחזיק הרשות בתקינותה ובתוך כך דברי פרקליט האומר כי אין בידו המסמכים הנדרשים. דומני כי בכך ניתן לסתום את הגולל על החשש שבלב ההגנה ולקבוע כי אין לדרוש מהמשיבה לפעול להשגתם של חומרי חקירה גרמניים שאינם כבר בין הנמצא.

באי כוח המבקשים טענו עוד כי בין המסמכים שהועברו לעיונם השתרבבו מסמכים אשר ניתן להגדירם כתרשומת או תכתובת פנימית, כך למשל ציינו מסמך שתואר כ"תובנות עד כאן" מתוך קלסר 15 אשר נמסר לידי ההגנה ונמצא דרוש לה אף משום שיש בו התייחסויות למסמכים אחרים רלבנטיים לאישום. אכן, אפשר כי בשל היקפו הרב מאוד של חומר החקירה הגרמני הועברו לידי ההגנה מסמכים אשר אינם נופלים לגדר חומר חקירה כמשמעותו בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, אלא שאין בעובדה זו, לשנות מן ההכרח לבחון באופן פרטני את החומרים אם רלבנטיים הם לפי מידת זיקתם לאישום.

כפי שפירטתי לעיל המבחן המנחה הוא- מבחן הרלבנטיות, במסגרתו יש לבחון את הזיקה בין החומר בו נתבקש העיון לבין האישום וכן את תרומתו הפוטנציאלית להגנת המבקשים.

ובאשר לחומרים המהווים מסמכים פנימיים: חומרים מסוג זה יכולים לבוא לידי ביטוי כסיכום ראיות שעורכת המשיבה, כתכתובת בין גורמים בה ובינה לבין גורמים אחרים לרבות משטרה זרה, וכיוצא באלה. בהקשר זה קבעה הפסיקה כי תרשומות פנימיות של גורמי החקירה והתביעה אינן חייבות בגילוי: "אחד מסוגי החומרים, אשר נקבע בפסיקה כי יבואו ככלל בגדר החריג לעיקרון הגילוי, הן "תרשומות פנימיות" של רשויות החקירה והתביעה. מסמכים פנימיים אלה - דוגמת: סיכומי חקירה, עיבוד וניתוח הראיות ודיונים פנימיים של רשויות החקירה והתביעה - לא ייחשבו בגילוי ל"חומר חקירה", ולא יהיו כפופים לחובת גילוי ולזכות העיון ... הטעם לחריג זה הוא החשש כי חשיפת אותם מסמכים הכלולים בקטגוריה המכונה: "תרשומת פנימית" תפגע, למעלה מן הדרוש, בסדרי עבודתן של רשויות החקירה והתביעה, וביכולתן לערוך תרשומות כאלו... בפסיקה נקבע עוד כי המונח "תרשומת פנימית" כולל סוגי מסמכים וראיות שונים ואין מדובר בהכרח ברשימה סגורה. האבחנה העיקרית שיש לערוך כאשר מתעוררת שאלה מסוג זה שלפנינו היא האם מדובר ראיות עצמאיות שהושגו בדרך כזו או אחרת במסגרת חקירת המשטרה, או שמא מדובר בסיכומים ותרשומות פנימיים של גורמי החקירה והתביעה, שיש בהם ניתוח או הסקת מסקנות על בסיס חומר הראיות הגולמי" (בש"פ 7553/10 בר אושר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 7.12.10).

ולגופה של הבקשה. אכן, מדובר בהיקף חומר רב ביותר. אלא שמשום הבקשה שלפני, עיינתי עיין היטב, בכל אחד מהקלסרים ובתוכם ולא מצאתי כי המסמכים שבהם באים בגדר חומר חקירה אשר למבקשים זכות לעיין בהם.

קלסר 1, מכיל תכתובות פנימיות של גורמי רשויות החקירה בגרמניה אשר אינה בגדר חומר חקירה אשר חובת המשיבה להעמידו לעיון המבקשים. ומעבר לכך, מדובר במסמכים המכילים תכנים טכניים ששירתו את מהלך החקירה מבלי שיש בהם כל מידע הנוגע לאישום ושיש לו זיקה כלשהי גם אם עקיפה להגנת המבקשים.

קלסר 2, מכיל אף הוא תכתובות פנימיות של גורמי רשויות החקירה בגרמניה, תכתובות בינם לבין משטרות אחרות וכן מסמכים המהווים סיכום ועיבוד של נתונים שנאספו.

קלסר 3, מכיל אף הוא מסמכים פנימיים בעלי תוכן טכני שאין בו לתרום להגנת המבקשים.

קלסר 4, מכיל אף הוא מסמכים פנימיים ומזכרי הנחיות פנימיות שאין בהם לתרום להגנת המבקשים.

באי כוח המבקשים טענו באופן קונקרטי ביחס למסמכים שסומנו כעמודים 354-355 וסווגו כמסמכים פנימיים וטענו כי אלה מהווים חלק מדו"ח בדיקת מומחה לנשק ולחומר נפץ שיש להמציא לעיונם. עיינתי בשני מסמכים אלה ומצאתי כי אכן מדובר במסמכים פנימיים בעלי תוכן טכני שאין לו כל זיקה לאישום ולהגנת המבקשים. על כן איני מתיר עיון באי כוח המבקשים בשני מסמכים אלה.

קלסר 5, מכיל מסמכים רבים חסרי כל נגיעה לאישום. מבין אלה עתרו המבקשים לעיון ספציפי בשני מסמכים אלה:
- מסמך מיום 22.2.05 המכונה ברשימה "חקירת איגור";
- מסמך מיום 24.2.05 המכונה ברשימה "דו"ח פעולה + חקירת א.פ".

המדובר במסמכים מתיק החקירה בעניין רצח מאחוב. באי כוח המבקשים טענו כי חומר המצוי בתיק זה במסגרתו נחקרו עדי המדינה הינו רלבנטי להגנה לפי שיכול לשפוך אור על מהימנות העדים. עיינתי במסמכים אלה אשר לטענת המשיבה אינם רלבנטיים לאישום ומצאתי כי יש להעבירם לעיון ההגנה אף אם זיקתם אינה מובהקת וישירה. מדובר במסמכים המתעדים את חקירת עד המדינה א.פ. בקשר לרצח נוסף- רצח מאחוב אשר אירע בגרמניה לאחר האירועים נשוא כתב האישום, ואשר בגינו נעצר עד המדינה א.פ. ונחקר ועל פי שנמסר אף הועמד לדיון יחד עם אחר וזוכה. באי כוח המבקשים טוענים כי ברצונם לבחון את הפוטנציאל הטמון במסמכים אלה מבחינת ההגנה, ואיני מוצא לשלול זאת, אף שספק מוטל אם הם רלבנטיים, אך בהינתן כי עניינם בחקירת עד המדינה בקשר לאירוע רצח נוסף ומאוחר נעתרתי לא בלי התלבטות לבקשה זו.

באשר ליתר המסמכים בקלסר 5 הרי שלאחר שעינתי בהם אני מקבל עמדת המשיבה כי אין אלה חוסים תחת זכות העיון לפי שאין הם רלבנטיים לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 6, לא הוצג לעיוני לפי שנמסר שאינו במחלוקת.

קלסר 7, מכיל מסמכים פנימיים אשר אין בעצם קיומם או בתוכנם ללמד על זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

באי כוח המבקשים הפנו במיוחד לפריט 818-821 וטענו כי זה סווג תחילה כחסוי ולאחר מכן שינתה המשיבה סיווגו כתרשומת פנימית. עיינתי במסמכים אלה ואכן מדובר במסמכים פנימיים שאינם בני זכות עיון ואף אין להם כל זיקה לאישום. נראה כי בטעות סווג בתחילה כמסמך חסוי וטעות זו תוקנה מאוחר יותר. אין להסיק מן הטעות את מה שמבקשים באי כוח המבקש להסיק.

קלסר 8, מכיל אף הוא מסמכים פנימיים נעדרי זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 9 לא נמסר לעיוני בהעדר מחלוקת.

קלסר 10, מכיל מסמכים פנימיים ומסמכי מידע אשר אין בהם זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 11, מכיל מסמכים שאין בהם זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 12, מכיל מסמכים פנימיים ומסמכי מידע אשר אין בהם זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 13, מכיל מסמכים פנימיים שאין בהם מידע חדש ומהותי הקשור לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 14, מכיל מסמכים פנימיים שאין זכות העיון חלה עליהם, ואין בהם כל מידע הקשור לאישום ולהגנת המבקשים. באי כוח המבקשים הפנו לשלושה מסמכים מתוכם:

- מסמך מיום 23.2.05 המכונה ברשימה "מידע על חשודים רצח גיא יחזקאל";
- מסמך מיום 23.2.05 המכונה ברשימה "מידע על חשודים- ניסיון רצח אסי אבוטבול";
- מסמך מיום 14.2.06 המכונה ברשימה "תקציר אירוע מוות גיא יחזקאל";

עיינתי במסמכים אלה. מדובר במסמכים המכילים סיכום של מידע ולא מצאתי כי יש בהם מידע חדש ומהותי להגנת המבקשים.

קלסר 15 לא נמסר לעיוני בהעדר מחלוקת.

קלסר 16, מכיל מסמכים שאין בהם זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 17, מכיל מסמכים שאין בהם זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 18, מכיל מסמכים שאין בהם זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 19, מכיל מסמכים פנימיים שאין להם כל זיקה לאישום ולהגנת המבקשים.

קלסר 20 לא נמסר לעיוני בהעדר מחלוקת.

קלסרים 21-25 ו-27 מכילים מסמכים פנימיים לרבות תכתובת פנימית בין רשויות חוק בין מדינות שאינם חוסים תחת זכות העיון.

באשר לפריט שסומן 82-84 בקלסר 25 וסווג כמסמך פנימי, אכן אין מדובר במסמך המהווה חומר חקירה לפי שאינו מהותי ורלבנטי לאישום ולהגנת המבקשים ולפיכך איני מתיר עיון בו.

קלסר 26 לא נמסר לעיוני בהעדר מחלוקת.

סוף דבר הוא שהבקשה מתקבלת באופן חלקי ומצומצם כמפורט לעיל.

מזכירות בית המשפט תעביר ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ה' אייר תשע"ז, 1 במאי 2017, בהעדר הצדדים.